

גוונים בקהילה

גוונים בקהילה' הינה תערוכה אשר מאגדת סיפורים אישיים של צעירים להט"בים מקהילות שונות בארץ במטרה לחשוף גוונים נוספים בקהילה הגאה בישראל.

המשתתפים/ות הסכימו לחלוק איתנו מעט מהקונפליקטים והקשיים השונים שחוו כאשר נאלצו להתמודד מצד אחד עם נטייתם המינית, ומצד שני עם חיי קהילה מסורתית. סיפורם האישי והנוגע שזור בתמונות אשר צולמו במקומות שהיו משמעותיים בחייהם והותירו בהם חותם.

הפרויקט הוא יוזמה של הסטודנטים רותם שביט ומתן בן יוסף במסגרת קורס מעורבות חברתית באוניברסיטת תל אביב.

דני, 24, נולד וגדל באשדוד. הוא עלה לארץ מאתיופיה עם אמו בהיותו בן שנה. דני התחנך במסגרות דתיות וכאשר החל להתרחק מהדת עבר לפנימיית מקווה ישראל. במהלך שנות התבגרותו ושירותו הצבאי הוא החל להבין כי הוא נמשך גם לגברים וגם לנשים, אך העדיף להתמקד בנשים כיוון שחשש מתגובת סביבתו. החשש יצר מרחק גדול בינו לבין חבריו ומשפחתו, מרחק אשר רק לאחרונה החל להצטמצם בעקבות יציאתו מהארון כביסקסואל והשתלבותו בקל"א-קהילה להטייבית אתיופית.

”כשמסתכלים עלי קודם כל רואים אתיופי. מסתכלים עליי ורואים לבן ושחור, צבע. רק אחרי זה אני כל דבר אחר.”

”לגבי הקהילה הגאה... גם הקהילה הגאה לא תמיד מקבלת אותנו. לא נראה לי שיודעים שיש
הומואים ולסביות אתיופיות. הם לא חושבים שזה קיים.”

"זה עצוב שזה המקום שאנחנו נמצאים בו היום, אנחנו אמורים להיות יותר טובים, אבל אנחנו לומדים את הדברים הרעים וממשיכים עם זה הלאה."

ג'ון, 34, נולד וגדל ביפו יחד עם 4 אחים. אמו, נוצריה קתולית, היגרה לארץ מהפיליפינים ואביו מתאילנד. לאחר שלא הסכימו לגייס את אחיו הגדול לצבא החל ג'ון מסע של שמונה שנים להסדרת אזרחותו בישראל. המאבק על מקומו בארץ כבן למהגרי עבודה יחד עם זהותו הלהט"בית היו והינם קשיים מרכזיים יום יום בחייו. באמצעות איור וחוש הומור עוקצני ונדיר, ג'ון כיום מסיים את לימודי העיצוב בשנקר.

"יש לי קושי עם הקהילה הלהט"בית בארץ. אני נכנס למקום, אין מצב שאני ישראלי. אני פליט, או שאני עובד זר, או שיש לי זין קטן או שאני ליידי בוי... אני כל הדברים האלו לפני שאני יכול להיות אני... לא אומרים לי פשוט 'הי מה קורה' אלא 'היי רק שתדע לך אני מה זה חולה על אסיאתים'. לפני שאני יכול להיות 'ג'ון' אני אסיאתי, הפטיש של אנשים."

”לקח לי הרבה שנים לדעת שאני בסדר, זה החברה ואין מה לעשות. אני יכול לייצר רק את השינויים שלי... אני לא יכול לשנות את החברה אבל אני כן יכול לשנות את הסביבה הקרובה שלי וזה מה שאני מנסה לעשות.”

”אחרי כל השנים האלו שאני בארץ אני עדיין לא יודע עברית מצוין. אני לא טיפוש, אני יכול ללמוד את זה כמו שצריך. אבל כנראה שעד שלא ארגיש מאה אחוז חלק מהחברה, אני לא אעשה את המאמץ. אני בסדר עם מה שיש לי. תתמודדו אתם עם הבעיה שלכם.”

”כשהייתי בחול זה לא היה איש. הרגשתי כל כך טוב עם זה, 'מה המוצא שלך?' לא הייתה השאלה הראשונה, שאלו אותי 'במה אתה עוסק?', זה מה שעניין אנשים. קודם כל יש אותך, ורק אז הגיעה השאלה 'מאיפה אתה בעולם?'. זה היה סדר הדברים. קודם כל מי אתה בתור בן אדם.”

"לא נותנים לי להרגיש חלק. אפילו בַּקְהִילָה הַלֵּהטִי"בֵּית. דווקא שם הייתי מצפה שיבינו מה זה להיות בחוץ, מחוץ לכלל."

שי, 28, נולד וגדל בנתניה והתחנך בזרם הדתי לאומי
במסגרת ישיבת בני עקיבא נתניה. החינוך הדתי שספג
כל חייו יחד עם ההבנה ההולכת וגדלה כי הוא נמשך
לגברים יצרה אצל שי קונפליקט משמעותי בזהות,
שהיווה איום קיומי עליו עד שנפתר. לאחר שהקשר עם
משפחתו הדתית ובעיקר עם בעלה של אימו הידרדר
מאוד, גורש שי מביתו. שי עבר לתל אביב והחל בלימודי
התואר הראשון, כאשר הוא מכלכל את עצמו ואינו
נתמך ממשפחתו. שי סיים תואר ראשון ושני וכעת
נמצא בעיצומם של לימודי הדוקטורט.

”מה שקרה איתי זה שכל הלחץ הזה מבחוץ הביא אותי לתסכול ומשבר מאד רציני עד שהחלטתי לסיים עם הכל ולשים קץ לחיי. זה היה משהו שהוא מאד ברור ובסדר מבחינתי. בדיוק למדנו איזו סוגיה בגמרא שאם יש אדם שעומד לעבור עבירה מסוימת...עבירה של שפיכות דמים, גילוי עריות או עבודה זרה אז צריך להרוג אותו, ואם אדם יודע שהוא אנוס לעשות את העבירות האלו, אז הוא צריך למות בעצמו. וזה כאילו מאד התחבר לי במקום שבו הייתי. זו הייתה תקופה שאני עדיין מתפלא שהצלחתי לשרוד.”

"אני נשברתי... נשברתי עם עצמי אפילו כמה פעמים במהלך התקופה הזו. העובדה שלא הרגשתי בנוח בתוך הבית שלי. זה יצר אצלי עולם פנימי נבדל... הרגשתי שאני סוחב איתי משהו גדול ונורא וזה גם טיפח את העולם הפנימי הזה... סוג של אבולוציה כזו- או שאתה שורד או שאתה מת. ככה זה היה."

”מה היה חסר לי? משפחה, יצא לי ללוות הרבה אחים קטנים ביציאה מהארון עם המשפחות שלהם. בקבלה, באיך שראיתי שהורים מקבלים את זה, ראיתי משהו שלא היה אצלי. תמיכה ללא גבולות, אהבה ללא גבולות, לא משנה מה אתה עדיין הבן שלנו... זה יכול לשנות המון, שייכות, קהילתיות. משהו שמחבר - אפשר לקבל מזה הרבה.”

מה היית אומר לשי המתבגר? "כל מה שעברתי בנה את שי של היום. אבל הייתי אומר לו 'צא'.
לך תיפגש עם חברים, אל תשאר עם המחשבות הסגפניות. לא מגיע לך עונש כי אתה הומו."

שרה, 28 נולדה בטבריה וגדלה בבית מסורתי בפתח תקווה. במהלך שנות החטיבה והתיכון התחילה שרה להבין כי היא נמשכת לנשים אך לא הרגישה בטוחה לדבר על כך עם אף אחד ממשפחה או חברה. על רקע מצב בריאותי עגום של אביה החליטה שרה להתחיל לחיות עבור עצמה וצברה בטחון לקראת ההתמודדות הכרוכה בלהיות בעלת זהות אתיופית יחד עם זהות להט"בית. שרה היא ממקימות ארגון קל"א- קהילה להט"בית אתיופית. קבוצה ששמה לעצמה מטרה ליצור מרחב בטוח עבור נוער להט"ב אתיופי.

"באיזשהו שלב שלא יכולתי לשמור על זה עם עצמי, חיפשתי 'אתיופיה לסביט' באינטרנט ולא מצאתי שום דבר. לא היה מקום שיכולתי לפנות אליו."

"אני נורא נפגעת מהתגובות השליליות, לקחתי את זה נורא אישית. אפילו מצאתי את עצמי בוכה. מצד אחד אני אמורה להתרגל לתגובות האלה כי הן לא חדשות. כל פעם שעולה הנושא הזה תמיד יש אנשים שמגיבים בצורה מכוערת ואני מעבירה הלאה. אבל הפעם נשברתי פשוט."

"אצלי זה היה אבא שלי. משהו שגרם לי לפקוח עיניים ולהסתכל מסביב ולהתחיל לחיות למען עצמי ולא למען אחרים. זה מה שהוביל אותי עד עכשיו, זה גורם לי לדבר אל החברים בקל"א והחניכים שלי באיגי, אני אומרת להם להיות מאושרים עם מי שהם."

”קל”א מבחינתי זה תיקון למה שהיה לי בעבר. לא היה לי למי לפנות ולא היה לי עם מי לדבר.
היתה לי ילדות מאוד קשה מהבחינה הזו. זה מה שקל”א רוצה לשנות. אני לא רוצה שעוד
מישהי ירגיש ככה. אני רוצה שכל אתיופי ואתיופית שמתלבטים אם היא לסבית או בן או מה
שלא תהיה תרגיש שיש לה למי לפנות.”

קראם, 23, נולד למשפחה ערבית נוצרית בעכו. בגיל 14 סיפר קראם למשפחתו כי הוא נמשך לגברים, וידוי שהחל את תהליך הרחקתו מהבית. בגיל 16 עבר קראם לתל אביב אך שמר על קשר מועט עם משפחתו. לאחר יציאתו המלאה מהארון חווה אירוע אליס במהלך סופשבוע בביתו בעכו והקשר עם משפחתו נותק. כיום קראם מתנדב בבית דרור ובאגודת הלהט"ב, משחק בתאטרון ובסרטי קולנוע, מבשל ומדגמן.

”אבא שלי אמר לי לקחת את הדברים שלי ושהוא לא רוצה אותי בבית יותר. לקחתי את הדברים ונסעתי לתל אביב. לא היה לי הרבה מה לקחת עליתי על רכבת ונסעתי. הסתובבתי כל היום ובאיזשהו שלב לא היה לי מה לעשות עם עצמי אז הלכתי לישון בגן העצמאות.”

”אין לי שמץ מאיפה הכוחות שלי מגיעים. אין לי שמץ. אולי הם מגיעים מאנשים שיצא לי להכיר. אולי מאנשים שלא וויתרו לי.”

”הוא שאל את זה שוב שוב והקול שלו התחיל לעלות ואז הוא התחיל להרביץ לי עם לוס. כל האחים והאחיות שלי יצאו מהחדרים ועמדו שם. אמא שלי ישבה ולא התרגשה מזה. חטפתי מכה ראשונה, אמרתי לעצמי שהוא שיכור והוא כבר יידגע, עד כמה שזה כואב. כשהבנתי שהוא לא הולך להפסיק כנראה, וכשראיתי שיורד לי דם, ניסיתי לעמוד על הרגליים ולא הצלחתי. איבדתי הכרה ומצאתי את עצמי בבית חולים.”

"מאז נותק הקשר. היה ביקור אחד של אמא שלי בבית חולים, היא הגיעה לומר לי שזה קרה כי אני הומו ושאני אשם. מבית החולים בחיפה ביקשתי שיעבירו אותי לתל אביב וכבר לא היה לי מקום להיות בו. הלכתי לבית דרור- שזה הוסטל לנוער להט"בי. הייתי שם שבועיים עד שהשתקמתי, הוא שבר לי יד ורגל, היו לי צלקות. מאז אני מנסה לבנות את עצמי."

"זה לא היה עניין שחיפשתי את המכות האלו, פשוט חיפשתי לומר- 'הי אני קיים'. עם כל השוני וחוסר הקבלה זה לגמרי אני ואין לי בעיה עם שום דבר. אם יש למישהו בעיה, זה ההפסד שלו."

